

PARAULES DE VIDA

«Tu has creat el meu interior, m'has teixit en les entranyes de la mare.»

(Mt 22,21)

Durant els últims mesos s'ha debatut molt un tema fonamental per al futur de la nostra societat: el valor de la vida. Hem estat testimonis de com distints mitjans de comunicació ens mostren que l'avortament —eliminació deliberada i directa d'un ésser humà en la fase inicial de la seva existència, que va de la concepció al naixement— és una realitat innegable en la nostra societat. Una qüestió que té moltes dimensions. Una d'elles que no podem ometre és que, quan una dona es planteja avortar, no sempre és conscient que «el qui s'elimina és un ésser humà que comença a viure, és a dir, allò més innocent en absolut que hom pugui imaginar: mai

no podrà ser considerat un agressor, i menys encara un agressor injust! És dèbil, inerm, fins al punt d'estar privat àdhuc d'aquella mínima forma de defensa que constitueix la força implorant dels gemecs i del plor del nadó. Es troba totalment confiat a la protecció i a la cura de la dona que el porta al si. Amb tot, a voltes, és precisament ella, la mare, la qui decideix i en demana

l'eliminació, i àdhuc la procura» (Joan Pau II, *Evangelium vitae*, n. 58).

Incessants missatges intenten posicionar la societat en el lloc de la mare, intentant que tots vegem justificable el fet de l'avortament, almenys en algunes situacions. Creix cada cop més aquesta forma de veure les coses, de manera que fins i tot es planteja com un dret de la dona, oblidant la implicació d'un segon ésser humà. Des de la perspectiva del valor radical de la vida és un plantejament totalment abominable. No obstant això, vivim en un món en el que tot es relativitza en funció dels interessos personals dels qui estan en condicions d'exercir-los.

L'avortament constitueix, com diu el Concili Vaticà II, juntament amb l'infanticidi, «crim nefand». Però és una valoració que qualsevol ésser humà pot descobrir simplement mirant la realitat. I, no obstant això, què passa en la nostra societat que tantes persones disculpen i relativitzen aquesta barbàrie? Potser és una crida, una invitació a despertar de la somnolència, a refermar valors innegociables que constitueixen el fonament del nostre propi existir: la vida, o s'afirma totalment o ja no és tal. Tot ésser humà conscient de la seva dignitat pot arribar a aquesta conclusió. Un cristià també l'afirma i l'assumeix amb totes les seves conseqüències. El contrari seria negar la pròpia humanitat i també la pròpia fe en la revelació de Déu, que ens mostra el valor sagrat de la vida. Per això, la comunitat eclesial no pot deixar d'esforçar-se per recordar a tots el valor innegociable de la vida, i en buscar camins perquè aquelles dones que es vegin en el tràngol de pensar en un possible avortament del fill de les seves entranyes, puguin trobar les ajudes necessàries per a superar la situació.

A tots us desitjo bona i santa Pasqua de Resurrecció.

† **Javier Salinas i Viñals**

Bisbe administrador apostòlic de Lleida

La confraria de «la Somereta»
fa la seva Estació de Penitència
a la Catedral de Lleida

Com és costum en aquests darrers anys, la confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol «la Somereta», del barri i parròquia de Pardinyes, va efectuar en la nit del Diumenge de Rams la seva Estació de Penitència a l'interior de la Catedral de Lleida, una vegada finalitzada la Processó dels Dolors. El canonge Vicenç Ros, en nom del capítol de la Catedral donà l'autorització i benvinguda a la Confraria per entrar

al temple i procedir a l'acte penitencial, dirigit pel rector de la parròquia de Sant Salvador de Pardinyes Mn. Joan Jové. Per molts anys!

El vicari general de Tortosa
clausura les jornades
quaresmals a Lleida

El vicari general de la diòcesi de Tortosa i canonge Lectoral de la seva catedral, Mn. José Luis Arín Roig, va clausurar el 13 de març en la Casa d'Aragó, les jornades quaresmals organitzades per la Federació de Cases Regionals de Lleida.

La xerrada de Mn. Arín havia estat precedida en altres jornades per la que oferiren una representació de la Confraria de la Vera Creu, organitzadora de la processó del Sant Enterrament a Osca i de la que oferí Mn. Amadeo Elcoso, rector de Sant Josep del Palomar de Monzón, que parlà de l'esperit de la Quaresma.

El Vicari general de Tortosa excusà l'absència de l'administrador apostòlic de Lleida i bisbe de Tortosa Mons. Xavier Salinas que havia d'haver clausurat aquestes jornades i que no pogué fer-ho degut al greu estat de salut de la seva mare.

En la seva entusiasta i alhora intensa reflexió, centrà el seu missatge en la gràcia de la Creu: «...la millor prova de l'amor infinit que Déu ens té i el motiu sempre viu de la nostra fe. En la Creu és Crist qui dóna sabor i sentit a la Creu». Ho féu però, amb un detallat recorregut

pels passos de la Setmana Santa, evocant els seus fonaments bíblics.

Per Mn. Arín hi ha quatre formes d'exercir el do de la visió: veure, mirar, admirar i pels cristians una quarta, que és el contemplar: «...per la gràcia de la fe i de l'oració, el cristià contempla i es posa dins dels misteris de la nostra fe per viure'ls i donar-hi respostes».

El Vicari general de Tortosa, en la reflexió davant l'Ecce Homo digué que caldria tenir menys cultura de l'estètica i més cultura de l'Ètica, on el model és també Jesús, que ens estima tal com som. Aquí recordà una oració del cardenal Carles, dirigida al Crist de Benicarló, poble de Mn. Arín: «Sé que me quieres como soy, aunque me sueñas mejor que lo que soy».

Finalitzà la seva reflexió davant el Ressuscitat: «...fonament de la nostra fe i fet històric mercès a l'experiència històrica dels testimonis. Hi han veritats que tothom és bo per proclamar-les, però altres com la Resurrecció del Senyor que solament les pot dir i anunciar amb credibilitat aquells que a més a més de dir-les les viuen. Nosaltres tot això ho sabem, no per uns predicadors escriptors, sinó per uns testimonis».

Festa de la Divina Misericòrdia
a la catedral de Lleida

Diumenge 30, a la Catedral, celebració de la festa de la Divina Misericòrdia, organitzada per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida. A les 6.30 tarda, inici de les confessions; 6.45 h, Exposició del Santíssim i rès de la coroneta de la Divina Misericòrdia; 7.30 h, Santa Missa presidida pel bisbe Xavier Salinas.

50è Aniversari del Servei de Colònies
de Vacances de Lleida (SCV)

Dimecres 2 d'abril, 7.30 tarda al Paranimf de l'Acadèmia Mariana, acte de celebració del 50è Aniversari del SCV. Presentació dels actes commemoratius i del llibre «Cent anys de Colònies de Vacances a Catalunya (1893-1993)», a càrrec d'Enric Puig, jesuïta i coautor del llibre i Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrès. Presidirà l'acte el bisbe Xavier Salinas.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i preniën junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó».

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres».

Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messias, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,42-47)

Los hermanos eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles, en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones. Todo el mundo estaba impresionado por los muchos prodigios y signos que los apóstoles hacían en Jerusalén. Los creyentes vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno.

A diario acudían al templo todos unidos, celebraban la fracción del pan en las casas y comían juntos, alabando a Dios con alegría y de todo corazón; eran bien vistos de todo el pueblo, y día tras día el Señor iba agregando al grupo los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha hecho nacer de nuevo para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera, que os está reservada en el cielo. La fuerza de Dios os custodia en la fe para la salvación que aguarda a manifestarse en el momento final. Alegraos de ello, aunque de momento tengáis que sufrir un poco, en pruebas diversas: así la comprobación de vuestra fe —de más precio que el oro, que, aunque perecedero, lo aquilatan a fuego— llegará a ser alabanza y gloria y honor cuando se manifieste Jesucristo.

No habéis visto a Jesucristo, y lo amáis; no lo veis, y creéis en él; y os alegráis con un gozo inefable y transfigurado, alcanzando así la meta de vuestra fe: vuestra propia salvación.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anoecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

El dubte de Tomàs.
Icona de Teòfanes el Grec (s. XVI),
monestir de Stavronikita, Mont Athos

COMENTARI

Dons de Déu i responsabilitat nostra

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 7,10-14;8,10 / SI 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 □ **dimarts**: Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7b-15 □ **dimecres**: Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21 □ **di-jous**: Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36 □ **divendres**: Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15 □ **dissabte**: Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21 □ **diu-menge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 2,14.22-33 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35.

La primera lectura és més útil que molts llibres d'autoajuda. La Primera carta de Pere fa tres afirmacions cabdals:

1a. «[Déu] pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou». L'amor de Déu ens regala la vida nova de fills de Déu. La sabem viure?

2a. «Ens ha donat una esperança viva». Vida nova i esperança viva ens asseguren poder caminar amb *sentit*. No tenim falses seguretats però anem bé —caminem— perquè Jesucrist viu ens atreu.

3a. «Això us ha de donar una gran alegria». El cristianisme és l'amor de Déu estès sobre la humanitat, que a tots i a cada un ens dóna pau, equilibri i goig.

Amb l'esperança viva i amb l'alegria de viure en el nivell dels fills de Déu ja podem anar pel món, ja tenim el sentit de la vida. És el fruit de la resurrecció, perquè abans que Jesucrist es mani-

festés viu i comunicatiu, els apòstols estaven immobilitzats per la por i el desengany. Estaven «amb les portes tanca-des» (Evangeli, Jn 20).

Però Jesús s'hi fa present enmig nostre, i, després de saludar-nos —«pau a vosaltres!»— ens mostra les mans i el costat, signes de la crucifixió; signes d'una història d'entrega fecunda: fins i tot de gran dolor. El Ressuscitat és el mateix que fou crucificat. Quina joia reconèixer-lo.

Encara rebem més dons de Déu: la pau i l'alegria van seguides de la missió («com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres») i del perdó. L'al·lenada de Jesús sobre els Apòstols i les paraules «rebeu l'Esperit Sant» culminen tots els dons que Jesús viu ens ha preparat perquè el nostre bagatge espiritual sigui suficient per «vèncer el món» egoista i violent.

Tot és fàcil i bonic? La vida en l'amor de Déu és una aventura i un drama. Sort que tenim amor, esperança i joia. Perquè, ara, és també l'hora de la responsabilitat humana; és l'hora de la comunitat esforçada, constant a «assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària» (2a lectura: *Fets dels Apòstols* 2,42).

No és fàcil compartir segons les necessitats de cadascú; és més fàcil desitjar posseir més i més. No és fàcil viure units i pensar que els meus béns són també béns dels necessitats; és més fàcil viure tancats. Però allà on fem un pas positiu «amb senzillesa i alegria», el Regne de Déu s'anticipa ja en el nostre entorn: Crist viu ens acompanya.

Josep M. Rovira Belloso

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

La pau de Jesús

Aviu ressonen els textos pasquals que alimenten la fe: «Feliços els qui creuran sense haver vist». I també: «Pau a vosaltres» (Evangeli d'avui).

La pau que Jesús dona als deixebles és la reconciliació amb Déu; i, per tant, l'alliberament ple de la persona. És el restabliment de la comunió amb el Pare del cel, la capacitat d'obrir-se-li confiadament i de rebre la tendresa del seu amor, malgrat saber-se pecador. És acceptar la pròpia limitació sabent que Déu no deixa d'oferir-nos la seva misericòrdia. I, a partir de tot això, trobar l'harmonia interior. La pau de Jesús és, encara, la capacitat d'enfortir la relació dels uns amb els altres per viure com a germans.

Aquesta pau, però, no elimina les tribulacions. «En el món passareu tribulacions» (Jn 16,33). Els deixebles es trobaran amb dificultats, amb persecucions. Els poders contraris a Déu, les forces que es mouen per interessos

oposats als valors de l'Església seran hostils amb els cristians. I per això els perseguiran. Una persecució que pot ser cruenta, fins a la mort, com encara veiem que es dona en indrets diversos. Els historiadors ja asseguren que en el segle xx moriren més cristians a causa de la seva fe que durant els anomenats segles de persecucions de l'antigor.

Però és una persecució que, sobretot en les nostres societats occidentals, es fa més subtil i pren formes de ridiculització, de marginació, d'identificació de la fe amb creences obscurantistes. O de valorar només la filantropia cristiana i els serveis socials que promou, tot deixant de banda el que n'és el fonament: la força pasqual de la creu de Jesucrist.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

ENTREVISTA

▶ RAMON RIBERA-MARINÉ

Bíblia i psicologia

La Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle (Solsonès) és un racó silenciós i de paisatge asserenant, un lloc adient per escoltar, per escoltar-se, per escoltar la veu de l'Altre. Aprofitant aquest espai, els dies 9, 10 i 11 de maig s'hi organitzen unes jornades sobre *Els somnis: bíblia i psicologia* (www.santuarielmiracle.com / 973 480 045), «una invitació a obrir una finestra d'un coneixement que està en nosaltres, en concret la dels somnis», segons afirma un dels coorganitzadors, el P. Ramon Ribera-Mariné, doctor en Sagrada Escripura i monjo de Montserrat.

Quina relació hi ha entre la Bíblia i la psicologia?

Pot semblar que Bíblia i psicologia estan en dos àmbits molt diferents, però la Bíblia té lectures molt diverses. Certament, la podem llegir com a font històrica d'un passat llunyà, però també veient els seus relats, elaborats amb la finor psicològica dels antics, com a claus de coneixement humà, de viure segons els desitjos de qui ens va crear. I no sols hi ha relats de somnis, a la Bíblia, sinó que tant els somnis com la Bíblia comparteixen un llenguatge altament simbòlic, que ajuden a interpretar la vida.

Hi ha regles per interpretar els somnis?

No, no n'hi ha. És un material massa ric, polivalent, que, més que informar, suggereix i obre camins de comprensió. La dinàmica de la sessió serà: dues conferències sobre els somnis —per què somiem i algunes claus de lectura— i dues sobre la Bíblia —la simbologia i passatges que narren somnis. També hi haurà dos tallers i un cinefòrum a partir d'una pel·lícula d'Ingmar Bergman.

Quins són els objectius de les jornades?

Per a mi, el més interessant és que la persona que hi participi aprengui a llegir més enllà de les paraules; que aprengui, o que almenys intueixi, que al darrera de relats ingenus o fins i tot incongruents es pot amagar una riquesa humana considerable... En aquest sentit, donar l'oportunitat de fer que un cop més la Bíblia sigui un llibre, un clàssic, que ensenyi a llegir la vida i a orientar-nos una mica més en els seus boscos...

Òscar Bardají i Martín

SANT ANTONI MARIA CLARET I CATALUNYA

La posteritat del pare Claret

Santuari de Fussimanya, prop de Sallent, molt visitat per Anton M. Claret

Els claretians, fundats durant la supressió dels ordes religiosos (1849), mentre durava el *calvari* i exili del seu fundador, s'anaven estenent i consolidant per les ciutats i pobles de Catalunya on, des de llur fundació, exercien fructuosament la predicació popular. Mossèn Cinto Verdaguer s'entusiasmà amb els sermons dels primers missionistes claretians per «aquella predicació tan catalana i senzilla, ardent i feridora», i per això, agraïdament, dedicà als claretians el llibretó de càntics missionals titulat *Veus del Bon Pastor* (Vic 1894).

El pare Claret segueix essent en els nostres dies una figura destacada i gegantina del ric patrimoni espiritual de l'Església catalana del segle XIX; una figura molt atractiva i suggeridora en la seva vida i activitats, entranyablement càlida i propera a nosaltres puix que parlà, pregà i predicà en la nostra llengua catalana. A més, compartí les nostres devocions, visità i pregà en els nostres santuaris (començant pel de Fussimanya, a prop de Sallent) i, àdhuc, practicà l'ofici de teixidor, ben freqüent a la Catalunya del seu temps.

Era el dia 24 d'octubre de 1870 quan moria al monestir cistercenc de Fontfreda (prop de Narbona), extenuat pels treballs apostòlics. El Concili Vaticà I s'havia interromput el 18 de juliol de 1870 per la presència de tropes del Piemont a prop de Roma. Mentrestant s'acostava la mort d'un sant, fins i tot el cel semblava anunciar-ho, car el 24 i 25 d'octubre de 1870 es produí una espectacular aurora boreal que els companys de sant Antoni M. Claret esguardaren talment un prodigi sobrenatural que els anunciava l'entrada al cel del seu pare i fundador, el famós confessor reial que, de jove, havia estat un humil obrer de les filatures; un «teixidor de santedat» a través de la predicació, que fou plenament reconegut per l'Església, culminant amb la seva canonització l'any 1950.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

SANTORAL

30. ✝ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (antigament *in albis*; popularment, Pasquetes). Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dilluns. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Dimarts. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Dimecres. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent.

3. Dijous. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. Divendres. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. Dissabte. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la 2a setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; beata Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que la complexitat de la societat actual no impedeixi als cristians proclamar que la resurrecció de Crist és font d'esperança i de pau.

Missionera: Que els seminaristes de les Esglésies joves adquireixin una formació espiritual i cultural que els capaciti per evangelitzar els seus pobles i els del món sencer.

VÍCTIMAS Y MATONES

Pongamos fin a la violencia: la sociedad

Nos queda el importante papel de la sociedad —transmisora de las directrices de sus gobernantes—, cuya poderosa actuación —siempre apoyada por los fieles medios de comunicación— es determinante en la creación de modelos de identificación para el colectivo infantil y juvenil. Modelos que nunca deben entrar en confrontación con los que imparte la familia y la escuela.

Aquí tiene, pues, mis últimos apuntes sobre la labor de prevención y tratamiento en la sociedad:

- Control de la drogadicción y otras conductas de riesgo
- Represión de la violencia ciudadana
- Soporte legal eficaz a las denuncias de maltratos domésticos
- Red de ayuda social a las familias desestructuradas
- No incitar a la violencia en los medios de comunicación
- Enseñanza de actitudes altruistas y solidarias
- Concordancia de los mensajes sociales con los que se imparten en la familia y en la escuela
- Reinserción social del delincuente, con concienciación del daño causado y la consiguiente voluntad de reparación.

Recuerde que la acción conjunta de los tres estamentos: familia, escuela y sociedad, es la mejor combinación de esfuerzos que se puede hacer para evitar la violencia en la comunidad.

Dr. Paulino Castell
(*Víctimas y matones*. Ed. Ceac, Barcelona 2007)

AGENDA

Passió Vivent a la parròquia de la Mercè.—Diumenge 30 de març, 9 tarda, a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels Mercedaris de Lleida, representació de la Passió Vivent amb Eucaristia, amb textos del P. Joaquim Millan i més de 40 actors.

Xerrada del teòleg José Antonio Pagola.—Dilluns 31 de març, 8.30 tarda al santuari parròquia de Santa Teresina dels carmelites de Lleida, trobades de Formació Carmelitana: «Claus de l'espiritualitat de Jesús», a càrrec de José Antonio Pagola, teòleg de Sant Sebastià.

Curs de l'Antic Testament de l'Hospitalitat de Lourdes.—Dimarts 1 d'abril, de 7.30 a 8.30 tarda a l'Acadèmia Mariana, «Una aproximació a l'Antic Testament», curs organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes a càrrec del P. Jaume Sidera.

Gincama Missionera per la Pau.—Divendres 4 d'abril, de 10 del matí a 2 de la tarda als Camps Elisis, organitzada per la Delegació de Missions. A les 3 de la tarda, gresca i festa amb el grup «Encara farem salut».

IV Trobada de Formació de Catequistes.—Dissabte 5 d'abril, a 9.30 a 12.30 del matí, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida. Tema: «El saber fer a la catequesis» i xerrada sobre «altres recursos» per l'equip de la delegació.

Seminari «Espiritualitat del Carmel».—Dissabte 5, de 10.30 a 12.45 del matí, al santuari-parròquia de Santa Teresina, sessió del Seminari d'Espiritualitat del Carmel, amb comentari de textos escol·lits de la germana Cristina Kaufmann, dirigit pel P. Àngel Briñas.

IV Curs de Formació Cristiana d'adults.—Dissabte 5, de 6.15 a 7.15 tarda a la parròquia de Sant Jaume de Lleida «El que estima coneix Déu», a càrrec del rector Mn. Jordi Pardell.

Vigília de l'Adoració Nocturna.—Dissabte 5, primer dissabte de més, a partir de les 11 de la nit fins les 3 de la matinada, a l'església de Sant Llorenç, vigília de l'Adoració Nocturna dirigida pel consiliari Mn. Daniel Turmo.

Illuminatis, la Passió de Crist en fotografies.—Fins el 5 d'abril, a la Biblioteca Pública de Lleida, exposició «*Illuminatis*», la Passió de Crist amb fotografies de Sebastià Caus. Estarà oberta al públic de dilluns a divendres, de 10 del matí a 8 de la tarda i dissabtes de 10 del matí a 2 de la tarda.

Agenda actualitzada a la pàgina web:
www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El rector de la parròquia del beat Francesc Castelló d'Alacant presideix l'eucaristia del VII aniversari de la beatificació

El rector de la nova parròquia del Beat Francesc Castelló d'Alacant, Francisco José Rayos, presidí en la tarda de l'11 de març a l'església de Sant Pere de Lleida l'Eucaristia d'Acció de Gràcies en el VII aniversari de la seva beatificació.

En l'homília manifestà amb sentides paraules que havia estat per ell un do de Déu haver inaugurat la parròquia del beat Francesc i així poder conèixer el testimoni del màrtir, comparant el seu sofriment martirial amb la Passió de Crist: «...rellegint la vida del Beat, veiem a aquest jove de 22 anys com segueix Jesús; si el deixeble destaca per seguir al mestre, Francesc imita Jesús... ell és un apòstol». El rector continuà la seva reflexió dient que Francesc com Jesús, no va voler baixar de la Creu i davant el tribunal que el condemnà a mort, no va renunciar a la seva condició de catòlic: «...el nostre Beat ens ensenya a viure com a fills de Déu, a l'estil de Jesucrist».

La celebració fou solemnitzada per la Coral de l'Hospitalitat de Lourdes, celebrant conjuntament amb la Comissió del Beat la seva Eucaristia mensual, que fou precedida per l'Exposició del Santíssim i el rés del Rosari dirigit pels hospitalaris. Com és costum l'Eucaristia va cloure amb la veneració de la relíquia del Beat i el cant dels Goigs.

Mn. Francisco José Rayos es mostrà molt content i ahora emocionat de ser a Lleida per tal de conèixer de primera mà les petjades i records que del jove màrtir conserva la ciutat. Així visità, juntament amb tres feligresos de la seva parròquia d'Alacant que l'acompanyaren, la fosa comuna del Cementiri on reposen les despulles del Beat i a l'església de Sant Pere la capella on és venerat i la Mostra Permanent o memorial on és recordat. Abans de retornar a Alacant tingueren una entranyable trobada en el seu domicili de Lleida amb la germana gran del Beat, la Teresina Castelló de 96 anys d'edat.

Amb ocasió d'aquest aniversari, la Comissió ha publicat el butlletí núm. 13 amb diverses notícies relacionades amb el Procés de Canonització, la crònica de la festa litúrgica del Beat i també de la inauguració de la seva parròquia a Alacant. Si desitgeu rebre aquest butlletí, podeu sol·licitar-ho a les oficines del bisbat.

«Un laico màrtir», CD àudio dedicat al Beat editat per Lumen Dei

Coincidint amb l'aniversari de la beatificació, l'Associació Testimoni de les religioses Lumen Dei, acaba d'editar un CD àudio dins de la seva col·lecció «Testigos de Cristo. Biografías selectas», dedicat al beat Francesc Castelló, amb el títol «Un laico màrtir».

El CD enregistrat en llengua castellana, narra en llenguatge teatralitzat amb una duració de 44.42 minuts, la vida, testimoni i martiri del jove màrtir. Podeu sol·licitar-lo al tel. del bisbat de Lleida 973 269 628 o bé a la llibreria religiosa Ramon Llull de Lleida.

Mor a Montserrat el P. Romuald Díaz, postulator de la causa de beatificació de Francesc Castelló

Al dia següent de l'aniversari de la beatificació del beat Francesc Castelló, moria a Montserrat el P. Romuald M. Díaz i Carbonell, havent estat enterrat en el mateix monestir al dia següent.

Nascut a Igualada el 1914, es formà en el Seminari de Vic i l'any 1933 ingressà a Montserrat, on fou ordenat sacerdot. Llicenciat en Teologia, estudià a Friburg, a Salamanca i a Jerusalem. Destacà per haver estat el postulator de la causa de Beatificació del beat Francesc Castelló des de l'any 1986 fins la seva beatificació. L'any 1990 va escriure'n la seva biografia amb el títol: «Francesc de P. Castelló i Aleu, servent de Déu fins la mort», editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat i reeditada l'any 2001, amb ocasió de la beatificació. Una afeció ocular li impedí un treball actiu els darrers anys, però augmentà el seu fer-se present en la comunitat montserratina a través d'un testimoniatge exemplar i joios, sense deixar per un dia de treballar per donar a conèixer la vida i testimoni martirial de Francesc Castelló i promoure la seva devoció, havent estat estretament vinculat amb la Comissió Diocesana Pro Beatificació i ara de Canonització.

Mor la mare del bisbe Xavier Salinas

El passat 14 de març va morir a la residència Sant Miquel de les Germanetes dels Pobres de Tortosa, la Sra. Elisa Viñals Ramon, als 86 anys d'edat, mare del bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida Mons. Xavier Salinas Viñals. Al dia següent se celebraren les exèquies en la capella de la mateixa residència, amb l'assistència del vicari general Mn. Joan R. Ezquerra i altres preveres diocesans i les religioses de la Casa Sacerdotal de Lleida. L'enterrament tingué lloc a la ciutat de Sagunt. El 15 d'abril, la catedral de Tortosa acollirà un funeral per l'ànima de la mare del seu Bisbe. També és previst celebrar un altre funeral a la catedral de Lleida, que serà anunciat oportunament.

Ser jove i creient, per què no?

Quan pensem en els amics que tenim, com van arribar-ho a ser? Tal vegada ens vam conèixer a l'escola o a l'institut. A partir d'una trobada, de quelcom viscut junts... va néixer una relació que ha perdurat. Es va produir un encontre i en les circumstàncies posteriors, s'ha consolidat la relació, l'acollida mútua, l'estimació.

Per al cristià, la fe és fruit d'una trobada; tot parteix de la trobada amb el Déu de Jesucrist; i això ha comportat la relació amb un Déu que és Persona, viscut en colla, viscut amb els que també han fet aquesta descoberta que ha marcat la seva existència.

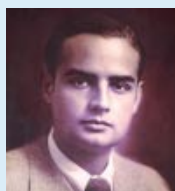
En ple segle XXI, continua sent actual per a molts joves la fe en el Crist, la vida en el seu Esperit, l'acollida del Pare. Enmig d'un món amb propostes diverses no pocs joves continuen descobrint i acollint una proposta que canvia l'orientació de la seva vida. No pocs joves troben motius per dir «Sí» a una invitació: «Vine i segueix-me», i per a respondre «Només vós teniu paraules de vida eterna».

Després d'alguns decennis en què s'ha presentat Déu com aquell que limitava l'home i la seva felicitat, com

aquell que calia negar per a poder afirmar la pròpia personalitat... hem pogut anar constatant que allà on no es vol tenir en compte Déu, la persona també deixa de ser respectada i sovint passa a ser una peça més simplement d'una organització, d'un projecte... dirigit pels que se'n creuen amos, siguin els polítics, els economistes o els científics... Seguirem veient grans barbaritats allà on Déu deixa de ser la darrera referència o allà on se'n fa un ús idolàtric, com és el cas dels fonamentalismes de tot signe.

Observem també que la comunitat dels creients no sempre dóna la talla, ni és coherent amb allò que confessa. Això ens fa prendre consciència que cal recomençar des de Crist, en un moviment continu d'anar pouar a la font.

El Déu cristià té rostre, no és una energia o un poder... Aquest rostre és Jesucrist: l'encarnació de la misericòrdia, el perdó, l'amor. La trobada amb Déu en la pregària, en els sacraments, en la comunitat ajuda a anar-lo coneixent i donar-lo a conèixer:

Viure avui la fe és possible, raonable i realitzable. Es tradueix en una manera de veure les coses, els altres, el futur, la història. Sigui vençut pel bé, i que la vida triomfi en tots els ambients.

Quants joves es converteixen en cooperants! Quants joves estan durant un període de la seva vida en missions a causa de la seva fe a l'Àfrica, a Amèrica del sud, a l'Àsia! Quants fan el pas a un compromís per sempre al servei del Regne, al servei dels altres! Com ens podem conformar amb poc quan estem fets per a tant? Com podem deixar de comunicar aquesta realitat als joves d'avui? Com no compartir el que en definitiva respon a les qüestions més pregoneres del nostre ser?

Els que han anat al nostre davant ens motiven a seguir en la ruta. Saber com van viure Francesc Castelló i tants d'altres nois i noies que ens han precedit, continua dia a dia motivant-nos en aquesta tasca! La seva joia i la seva plenitud són un signe.

Antonieta Mateus Gorgues